

Стеценко Ірина

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри економіки та
економічної теорії Галько Л.Р.)

ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ КОМПАНІЇ

Ефективна діяльність компанії у перспективі, забезпечення високих темпів її розвитку і зростання конкурентоспроможності в умовах ринкової економіки залежить від рівня інвестиційної активності та масштабів інвестиційної діяльності. Інвестиційна діяльність компанії безпосередньо пов'язана з наявністю у певної сукупності переваг, які зумовлюють її інвестиційну привабливість, та присутністю потенційних інвесторів, що мають бажання розмістити свій капітал.

Оптимізація економічних інтересів інвесторів та реципієнтів інвестицій можлива за рахунок виваженого управління інвестиційними процесами, ефективним інструментом якого є інвестиційна політика.

Інвестиційна політика – це комплекс управлінських рішень та практичних заходів, що здійснюються компанією в межах завдань її розвитку та визначеної інвестиційної ідеології, реалізація якого забезпечує вигідне вкладання капіталу в об'єкти інвестування з метою забезпечення прибутковості або досягнення інших позитивних результатів в майбутньому.

Інвестиційна політика встановляє загальні принципи, яких необхідно дотримуватися компанії задля забезпечення поставлених цілей. Вона транслює задекларовані наміри компанії та виступає своєрідною «оболонкою», що визначає межі та методи реалізації стратегії і тактики інвестиційної діяльності компанії [1, с. 25].

В процесі розробки та реалізації інвестиційної політики визначаються пріоритетні напрямки та форми інвестиційної діяльності, характер формування інвестиційних ресурсів компанії, послідовність етапів реалізації її короткострокових та довгострокових цілей, межі можливої інвестиційної активності, а також система формалізованих критеріїв, за якими компанія реалізує і оцінює власну інвестиційну діяльність.

Враховуючи цільове спрямування інвестиційної діяльності компанія може реалізовувати такі типи інвестиційної політики [2, с. 97]:

Консервативна інвестиційна політика, пріоритетною метою якої є мінімізація рівня інвестиційного ризику. При здійсненні такої політики інвестор не прагне ні до максимізації рівня поточної прибутковості інвестицій, ні до максимізації темпів росту капіталу, а піклується лише про безпеку своїх вкладень капіталу.

Помірна (компромісна) інвестиційна політика, яка спрямована на вибір таких об'єктів інвестування, за якими рівні прибутковості і ризику найбільшою мірою наближені до середньоринкових. При реалізації цієї політики компанія не прагне до максимізації свого інвестиційного доходу і уникає вкладень капіталу у високоризикові об'єкти, одночасно відкидаючи низькодохідні інвестиційні проекти і фінансові інструменти інвестування.

Агресивна інвестиційна політика, реалізація якої націлена на максимізацію поточного доходу від вкладень капіталу в найближчому періоді, за якими прибутковість та інвестиційний ризик значно вище середньоринкових. При здійсненні цієї політики оцінці можливостям росту ринкової вартості компанії в перспективі відводиться допоміжна роль. Відповідно, при такій інвестиційній політиці компанія уникає вкладень капіталу в реальні проекти з великим інвестиційним циклом, в акції з низьким рівнем дивідендів, в облігації з віддаленим періодом погашення.

Для забезпечення реалізації поставлених стратегічних та тактичних цілей інвестування необхідно дотримуватися таких принципів розробки інвестиційної політики компанії [2, с. 26-27; 3, с. 67]:

- 1) підпорядкування та узгодження цілей інвестиційної політики із стратегічною метою і напрямками операційної діяльності компанії;
- 2) інноваційна спрямованість інвестиційної політики на запровадження нововведень, що забезпечують зростання конкурентної позиції компанії на ринку та забезпечення її фінансової стійкості;
- 3) активний пошук ефективних форм адаптації інвестиційної політики компанії до змін факторів зовнішнього інвестиційного середовища;
- 4) альтернативність варіантів форм, напрямів і методів здійснення інвестиційної діяльності компанії;
- 5) ранжування інвестиційних проектів за їх важливістю і послідовністю реалізації, виходячи з наявних ресурсів та можливостей їх зовнішнього залучення;
- 6) пошук найбільш ефективних об'єктів для інвестування шляхом відбору на основі критеріїв прибутковості та ризиковості вкладень капіталу;
- 7) оптимізація структури портфельних і реальних інвестицій;
- 8) вибір надійних джерел фінансування інвестиційних операцій, враховуючи цілі та очікувані результати інвестування.

Слід відмітити, що інвестиційна політика повинна відповідати характеру і масштабу компанії, повинна бути документована, регулярно переглядатися і коректуватися, доступна органам управління і інвесторам.

Таким чином, формування концепції інвестиційної політики дозволить компанії здійснювати активний пошук ефективних інвестиційних рішень за усіма напрямками і формами інвестиційної діяльності та трансформувати

власний стиль інвестиційної поведінки в напрямку реалізації поставлених стратегічних цілей з урахуванням чинників зовнішнього інвестиційного середовища, що змінюються.

Використані джерела

1. Чорна М.В., Глухова С.В. Формування ефективної інвестиційної політики підприємства: монографія. Харків, 2010. 210 с.
2. Голубев Д.І. Етапи розробки інвестиційної політики підприємства. Економіка та держава. 2014. № 10. С. 97-99.
3. Гринько П.Л. Дослідження формування інвестиційної політики підприємств як важливого фактору їх стратегічного розвитку. Технологический аудит и резервы производства. 2016. № 1 (3). С. 63-68.

Стросєвус Юрій

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри економіки та економічної теорії Груб'як С.В.)

УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТНИМИ ПЕРЕВАГАМИ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах сучасної конкуренції досягти, а тим більше зберегти здобуті ринкові позиції надзвичайно складно. Визначення власного місця у конкурентному середовищі і успішне функціонування в ньому є одним із найважливіших кроків в управлінні конкурентними перевагами.

Досягнення підприємством переконливих конкурентних переваг є одними з найважливіших категорій ринкової економіки, які характеризують здатність підприємства вчасно та ефективно адаптуватися до умов зовнішнього ринкового середовища, що швидко змінюються, протистояти кризовим явищам в економіці, виживати та розвиватися [2].

Управління конкурентними перевагами – це свідомий процес формування (збереження та розвитку наявних, створення нових) конкурентних переваг з метою адаптації до вимог зовнішнього середовища і забезпечення довгострокового успіху підприємства. Виходячи з даного визначення можна побачити, що процеси формування конкурентних переваг включають:

– створення конкурентних переваг – процес набуття нових специфічних властивостей і навичок, за якими фірма отримує перевагу над конкурентами, а також процес посилення наявних властивостей і навичок до рівня, який перевищує досягнення конкурентів;

– збереження конкурентних переваг – процес підтримання досягнутих конкурентних переваг шляхом покращання наявних властивостей і навичок